

[Undervisningsministeren.]

om Seminariernes Koncentration, og som jeg nu har gjort det her med dette Forslag, hvor jeg uimodsigeligt kan paavise, at man faar meget mere for en betydelig billigere Penge, ja, saa er man betænkelig.

Jeg spørger om Grunden dertil, jeg kan ikke rigtig forstaa det. Der maa være mærkelige, ukendte, underjordiske Kræfter i Virksomhed, man maa have rørt ved et eller andet her, ved et eller andet Punkt, der maaske hører til de sensibeleste her i Landet, og denne Nervepirring maa saa have forplantet sig til visse af Rigsdagens Medlemmer.

Jeg haaber dog ikke, at en saadan maaske rent psykisk Irritation paa visse Hold, som er overvundet, som visagligt har imødegaaet med gode og klare Tal og Grunde, jeg haaber ikke, at den skal kunne virke saaledes, at man herfra vil afvise et Forslag, der giver en langt bedre Ordning af vore Hospitalsforhold, der aflaster et overbelastet Rigshospital, som udnytter fuldere et ikke udnyttet Militærhospital, som tager et slet ikke benyttet Marinehospital — der staar og forfalder, men udmærket kan bruges, naar det tages i Brug nu — i sin Tjeneste, som skaber helt igennem forbedrede Hospitalsforhold, baade civile og militære, her i København, for en Sum, der er over 300 000 Kr. billigere end det, som det ærede Medlem Hr. Pitzner nu sagde at han vilde gaa med til at bevilge glat i Løbet af 8—14 Dage, til Bedste for min højtærede Forgængers Forslag.

At det skal være Sparsommelighed i Statshusholdningen, det begriber jeg ikke, og skal det blive ved paa den Maade, at hver Gang Regeringen kommer med et Forslag, som virkelig er et Sparsommelighedsforslag, der sagligt, med fuld Ret, kan begrundes som bedre end et dyrere Forslag, ja, saa kan det ikke være andet end, at saa maa det forme sig saadan i Befolkningens Bevidsthed, at al denne Tale om Sparsommelighed kun er en Frase og slet intet andet.

Naa, jeg har ikke efter denne Forhandling i mindste Maade opgivet Troen paa og Haabet om, at vi skulde kunne naa til et Resultat allerede i denne Rigsdagssamling. Et Flertal i denne Sag staar jo paa Forslagets Side, det store Venstreparti har gennem sin Ordfører ingenlunde afvist Forslaget, men vil blot have yderligere Oplysninger, og med det Kendskab, jeg har til det ærede Medlem Hr. Pitzners Inderste, kan jeg godt sige, i disse Spørgsmaal, gennem mange Aars Kendskab her paa

Rigsdagen, ved mine Forhandlinger med Finansudvalget, til hans virkelig økonomiske Sans, saa kan jeg ikke tro andet end, at han maa kunne frigøre sig for en Paavirkning fra et vist Sted, en Paavirkning, som i Virkeligheden er sagligt fuldkommen uholdbar, som kun er forklarlig, fordi der er — det kan jeg godt sige ved Slutningen af denne Debat — jo et Element, et Omraade her i Landet, der føler sig helligt og ukrænkeligt og ophøjet over alt andet og navnlig ogsaa ophøjet over Sparsommelighedskravet, og som man ikke kan røre ved i mindste Maade, selv ikke paa den sagligt bedst begrundede Maade, uden at der straks kommer en Rejsning, som imidlertid er dæmpet, som vi gennem de Forhandlinger, vi har ført, har formaaet at overvinde, idet man selv fra den Side maa erkende, at det, der her foreslaas, er sagligt forsvarligt, at de økonomiske Beregninger maa holde Stik.

Det er jo ingen Hemmelighed for det ærede Medlem Hr. Pitzner, at de 100 000 Kr. til Marinehospitalets Omdannelse fra første Færd mødte Betænkeligheder hos de militære Myndigheder, men at vi ved en Forhandling, hvori ogsaa de militære Myndigheder deltog, efter en nøje saglig Gennemgang, som tog Tiden fra 21. Februar til 6. Marts, Punkt for Punkt er kommet til Erkendelse af, at Omdannelsen kan udføres for 100 000 Kr. Den højtærede Forsvarsminister er fuldkommen enig med mig i Fremsættelsen af dette Lovforslag og paatager sig det fulde saglige og politiske Medansvar derfor. Nu siger ogsaa det ærede Medlem Hr. Pitzner, at de 100 000 Kr. er nok. Ja, men hvad er der saa egentligt mere at strides om?

For 300 000 Kr. færre Penge faar vi en meget bedre Hospitalsordning. Jeg kan ikke forstaa, om den høje Rigsdag skulde afvise dette Forslag, naar den, som det ærede Medlem Hr. Nørskov og det ærede Medlem Hr. Pitzner erklærer, er villig til i dette Øjeblik at bevilge 1 600 000 Kr. til noget, der er ringere. Et saadant Standpunkt fra den danske Rigsdags Side kan jeg ikke tro vil blive Resultatet af den Udvalgsbehandling, jeg imødeser med Forhaabning.

Nørskov: Det ærede Medlem Fru Elna Munch talte om Epidemihospitalet og mente, at der var meget Plads til Raadighed. Deroverfor vil jeg gerne sige, at det sikkert er nødvendigt, at der altid er rigelig Plads paa et Epidemihospital, fordi Epidemier har forskellig Karakter. Til Tider kan der under en Epidemi være uhyre mange syge. Man maa derfor have et Epidemihospital, som